

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 161/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 809/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1	W. B.	niekaralność oskarżonego	informacja o osobie z KRK	166
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	informacja o osobie z KRR	niekwestionowany dokument urzędowy	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
1	obraży przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia: - art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

rozstrzygnięcie
nieusuniętych
wątpliwości
występujących w
przedmiotowej
sprawie na
niekorzyść
oskarżonego, w
szczególności
wątpliwości co do
tego, czy zeznania
świadka zasługują
na przypisanie
waloru
wiarygodności, w
sytuacji kiedy
świadek ten próbuje
przedstawić
przebieg zdarzenia w
sposób korzystny dla
niego, a sprzeczny
z zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego,

- art. 7 kpk w zw. z
art. 410 kpk poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów, a w
istocie dokonanie
dowolnej oceny
zgromadzonego w
sprawie materiału,
przyznanie
bezkrytycznej
wiarygodności
zeznanom świadka,
a odmówienie
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego;

i w związku z
powyższym błędem w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który

	<p>miał wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu, podczas gdy z niejednoznacznego materiału dowodowego i okoliczności sprawy wynika wniosek zgoła odmienny;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym,</p>			

bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił

się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w konsekwencji niekorzystnej dla niego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie - oceny, która zdaniem skarżącego miała nastąpić w wyniku obrazy przepisów postępowania tj. art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 kpk.

Sąd Rejonowy w Radomsku zasadnie przypisał W. B. sprawstwo zarzucanego mu czynu, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonego odmawiając jednocześnie wiary jej późniejszym wyjaśnieniom. W tym zakresie podzielić należy

przede wszystkim wniosek Sądu I instancji dotyczący tego, że na wiarę zasługują pierwotne wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do zarzucanego mu czynu, a nie jego późniejsze depozycje, w których utrzymywał, że alkohol spożywał dopiero po powrocie ze sklepu do domu. Z opinii bowiem biegłego z zakresu toksykologii sądowo – lekarskiej jasno wynika, że W. B. musiał spożywać alkohol wcześniej niż wrócił do swojego miejsca zamieszkania po zdarzeniu na drodze z udziałem A. K. (k. 58 – 61). Ponadto zaś, oskarżony w żaden sposób nie uzasadnił tak diametralnej zmiany swojego stanowiska względem postawionego mu zarzutu.

Na aprobatę nie zasługiwał także ten fragment apelacji, w którym podnoszono, iż na przymiot wiarygodności nie zasługiwały zeznania A. K.. Wymieniony świadek zeznawał bowiem bardzo spójnie i logicznie

oraz nie miał
najmniejszych
powodów, aby
niesłusznie obciążać
oskarżonego.

W przedmiotowej
sprawie nie doszło
do obrazy art. 5 §
2 kpk, bowiem sąd
poczynił nie budzące
jego wątpliwości
ustalenia faktyczne,
a zatem nie
powziął wątpliwości
w tej kwestii.
Unormowana w tym
przepisie zasada
in dubio pro
reo nie może
stwarzać pretekstu
do uproszczonego
traktowania
wątpliwości. Jak
bowiem wyraźnie
wynika z jego
brzmienia, reguła
ta ma zastosowanie
dopiero wtedy, gdy
mimo wszelkich
starań organu
prowadzącego
postępowanie nie
da się usunąć
występujących
wątpliwości. Jest
to więc swoista
„ostateczność” –
„dyrektywa
ostatecznego
wyjścia”. Wszelka
wątpliwość w
zakresie ustaleń
faktycznych
powinna być
wyjaśniona i
usunięta przez
wszechstronną
inicjatywę
dowodową organu

procesowego i
gruntowną analizę
całego dostępnego
materiału
dowodowego.
Dopiero wtedy, gdy
po wykorzystaniu
wszelkich
istniejących
możliwości
wątpliwość nie
zostanie usunięta,
należy ją
wytłumaczyć w
sposób korzystny dla
oskarżonego. Należy
również podkreślić,
iż wątpliwości, o
jakich mowa w
art. 5 § 2
kpk to wątpliwości
Sądu, nie zaś
strony procesowej
wyrażającej
odmienny pogląd w
przedmiocie oceny
całokształtu
ujawnionego w
sprawie materiału
dowodowego, a w
szczegółności oceny
wiarygodności
dowodów
stanowiących
podstawę ustaleń
faktycznych. Nie
można zatem
zasadnie stawiać
zarzutu obrazy
przepisu art. 5 §
2 kpk podnosząc
wątpliwości strony, a
konkretnie obrońcy
oskarżonego co
do treści ustaleń
faktycznych,
bowiem dla oceny
czy w sprawie
doszło do naruszenia
zasady in dubio

pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 183/10).

W przedmiotowej sprawie sąd rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art. 7 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Wracając jeszcze do zarzutu obrazy art. 7 kpk w ocenie wyjaśnień oskarżonego i

zeznań A. K. wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w

uzasadnieniu
wyroku (art. 424
§ 1 pkt 1
kpk); (por.m.in.
postanowienia Sądu
Najwyższego z: 24
lutego 2011 r. w
sprawie III KK
382/2010 r., z 7 lipca
2010 r. w sprawie
II KK 147/2010, z
13 czerwca 2007
r. w sprawie V
KK 5/2007, z
25 września 2002
r. w sprawie
II KKN 79/2000
oraz wyroki Sądu
Najwyższego z: 22
lutego 1996 r. w
sprawie II KRN
199/95, 9 listopada
1990 r. w sprawie
WRN 149/90). Sąd
odwoławczy
rozpoznający
apelację dokonuje
natomiast kontroli
swobodnej oceny
dowodów dokonanej
przez Sąd pierwszej
instancji (porównaj:
T. Grzegorzczak, J.
Tylman, Polskie
postępowanie karne,
Wydawnictwo
Prawnicze
LexisNexis,
Warszawa 2003 r., s.
90 - 94; S. Waltoś,
Proces karny - zarys
systemu,
Wydawnictwo
Prawnicze Lexis
Nexis, Warszawa
2003 r., s. 255
- 259). Może
przy tym poprzestać
na odwołaniu się
do rozważań Sądu

I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do głosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021 r. w sprawie II KK 170/21).

W przeciwieństwie do tego, co zostało zarzucone w apelacji Sąd a quo należycie zweryfikował wyjaśnienia oskarżonego i zeznania A. K.. W sposób uprawniony obalona została teza, jakoby oskarżony spożywał alkohol dopiero po kontakcie pojazdów podczas mijania się i powrocie domu.

Sąd I instancji dokonując oceny dowodów i sporządzając uzasadnienie nie naruszył art. 7 kpk. Wbrew bowiem wybiórczym i nieuprawnionym twierdzeniom apelacji z treści całokształtu pisemnych motywów wyroku wynika, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów

przeciwnych.
Przeprowadzona zaś ocena materiału dowodowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja obrońcy natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie wybiórczą polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, która kompletnie pomija wymowę opinii toksykologicznej oraz pierwotne wyjaśnienia oskarżonego i nie wskazuje jakich konkretnie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego miał się dopuścić Sąd I instancji w dokonanej ocenie, zaś podnoszone wątpliwości nie zasługują na uwzględnienie.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wydanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wyroku uniewinniającego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Radomsku do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na to, że zarzut okazał się niezasadny, to wniosek również nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>			
<p>2</p>	<p>rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonej oskarżonemu kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
	<p>Z uwagi na to, że po wyroku Sądu I instancji nastąpiło zatarcie skazania, W. B. należało traktować</p>		

	<p>jako osobę niekaraną. Okoliczność ta natomiast posiada charakter łagodzący i należało poczytać ją na korzyść oskarżonego. Ponadto Sąd a quo zbyt dużą wagę przypisał okolicznościom obciążającym.</p>
Wniosek	
O zmianę wyroku i złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Z uwagi na pojawienie się okoliczności łagodzącej i konieczności przydania jej należytej wagi, a z drugiej strony przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym orzeczoną karę należało obniżyć do wysokości 1 roku pozbawienia wolności.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Uprzednia niekaralność oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji doszło do zatarcia poprzedniego skazania i tym samym przyjąć należało, iż W. B. jest osobą niekaraną.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w zakresie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów oraz świadczenia pieniężnego i rozstrzygnięcia o wydatkach		

poniesionych w postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądem I instancji.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na to, że zarzuty apelacji z pkt 3.1 okazały się niezasadne, a brak było podstaw do zmiany wyroku co do istoty sprawy.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana opisu czynu w taki sposób nie zawierał stwierdzenia, iż oskarżony dopuścił się go będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności do 1 roku i warunkowe zawieszenie jej wykonania. Przyjęcie jako podstawy prawnej		

<p>wymiaru środka karnego art. 42 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, a jako orzeczenia świadczenia pieniężnego art. 43a § 3 kk. Uchylenie rozstrzygnięcia o podaniu wyroku do publicznej wiadomości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk, zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 kk, uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 kk także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. Nie stanowi natomiast przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 4 kk zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za</p>	

przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 kk został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 21 sierpnia 2012 r. IV KK 59/12 oraz wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 4 grudnia 2014 r. III KK 381/14 a także wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 21 marca 2018 r. III KK 36/18).

W związku z powyższym oraz faktem zatarcia skazania, należało zmienić opis czynu przypisanego oskarżonemu w taki sposób, aby nie zawierał on stwierdzeń odnośnie wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk. Pomimo jednak tego, w dalszym ciągu istniały podstawy ku temu, aby przyjąć, że

zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona art. 178a § 4 kk. Niezależnie bowiem od faktu zatarcia skazania za prowadzenia pojazdów mechanicznych, oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się w dniu 22 sierpnia 2022 r., a więc w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż dotyczył on W. B. w czasie od 23 stycznia 2019 r. do 23 stycznia 2023 r. (por. wyrok II K 200/19 k. 84-86). Skutkiem bowiem zatarcia skazania, którego częścią było orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie może być zdekompletowanie zespołu znamion przestępstwa z art. 178a § 4 kk (por. w tej kwestii postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 28 października 2009 r. I KZP 24/09).

Z uwagi na to, że oskarżony w czasie orzekania przez sąd odwoławczy

traktowany musi być jako osoba niekarana, a sąd I instancji przydał nadmierną wagę trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym, orzeczoną karę należało obniżyć do wysokości 1 roku pozbawienia wolności. Pomimo bowiem znacznego stanu nietrzeźwości oskarżonego uwzględnić należało, że do zdarzenia doszło na mało ruchliwej i bardzo wąskiej drodze przy ograniczonej deszczem widoczności, zaś oskarżony pokonał jedynie niewielki odcinek drogi do sklepu. Ponadto, zachodziły także podstawy do tego, aby warunkowo zawiesić wykonanie wymienionej kary na okres 3 lat próby, gdyż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który pozwala uznać, iż jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności można żywić przekonanie, że zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Oskarżony skończył już przecież 62 lata, jest inwalidą I grupy,

utrzymuje się z renty i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Należy zatem dać mu szansę, gdyż można liczyć, że swoje cele osiągnie kara o charakterze wolnościowym.

Przesłanka z art. 69 § 1 kk, dotycząca tego, że „sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności” jest spełniona również w sytuacji, gdy wcześniejsze skazanie na karę pozbawienia wolności uległo zatarciu w momencie orzekania przez sąd. Sąd może więc - gdy inne przesłanki z art. 69 kk zostały spełnione - warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności wobec takiego sprawcy, gdyż uzyskał on status osoby niekaranej (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 10 kwietnia 2019 r. IV KK 606/18).

Stosownie do treści art. 11 § 3 kk podstawą prawną wymiaru kary w przypadku

kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynów jest przepis przewidujący karę najsurowszą. W związku z tym, zdaniem sądu odwoławczego, podstawą prawną wymiaru zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, powinien być art. 42 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk - zwłaszcza, że sąd I instancji orzekł przedmiotowy środek karny dożywotnio, a nie w latach (art. 42 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk). Dlatego też, dokonano modyfikacji w ww. zakresie.

Z racji wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2023 r. ustawy z dnia 5 sierpnia 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny Wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 1855) zmianie uległa treść art. 43a kk w ten sposób, że dodany został do niego § 3 kk, który odnosi się obecnie do orzeczanego obligacyjnie świadczenia pieniężnego w przypadku skazania

za przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk. W związku z tym, zmodyfikować należało podstawę prawną wymienioną wymienionego środka karnego tak, aby była ona zgodna z obowiązującym w chwili orzekania prawem materialnym.

Przewidziana w art. 43b kk możliwość zastosowania środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości została uzależniona od spełnienia dwóch przesłanek.

Przesłanką pozytywną jest celowość jego orzeczenia, wynikająca w szczególności z konieczności realizacji celu generalnoprewencyjnego.

Negatywną - jest interes pokrzywdzonego, sprzeciwiający się podaniu wyroku do publicznej wiadomości. O celowości orzeczenia podania wyroku do publicznej wiadomości decydują zatem w pierwszej kolejności względy generalnoprewencyjne.

W orzecznictwie zwraca się uwagę, że

podanie wyroku do publicznej wiadomości powinno mieć miejsce przede wszystkim w takich przypadkach, które wzbudziły szczególne zainteresowanie społeczne, wywołały powszechne oburzenie czy też niepokój, jak również w przypadku przestępstw nagminnie popełnianych na danym terenie lub w określonym środowisku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 czerwca 2007 r., II AKa 190/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 8, poz. 28). Sama nagminność nie może jednak uzasadniać szerokiego i automatycznego stosowania art. 43b kk wobec określonej kategorii przestępstw. Jakikolwiek automatyzm, przy stosowaniu środka karnego, mającego wszak charakter fakultatywny, jest niedopuszczalny i niezgodny z zasadą indywidualizacji kary i środków karnych. Ze względu na wysoki poziom dolegliwości tkwiący

w tym środku karnym sąd każdorazowo powinien uwzględnić, czy jego orzeczeniu nie sprzeciwia się zasada humanitaryzmu (art. 3 kk). W szczególności wzgląd na konieczność poszanowania godności osobistej sprawcy powinien limitować stosowanie tego środka karnego. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy sąd orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości obok kary. Orzekając ten środek, sąd powinien mieć na uwadze, że nie może on prowadzić do wykluczenia sprawcy ani nie może stanowić swoistej infamii dla sprawcy, gdyż zniweczyłoby to jego oddziaływanie na sprawcę i społeczeństwo (A. Grześkowiak (red.), Kodeks karny. Komentarz, wydanie 7, 2021, Legalis).

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy nie widzi uzasadnienia dla zastosowania wobec oskarżonego środka karnego z art.

43b kk. Czyn oskarżonego miał charakter wyraźnie incydentalny w jego ustabilizowanym i zgodnym z prawem życiu. Nie ma konieczności stosowania dalej idących dolegliwości dla oskarżonego poprzez podanie wyroku skazującego do publicznej wiadomości, gdyż zastosowane ostatecznie wobec W. B. środki oddziaływania będą wystarczające, aby osiągnąć wszystkie cele kary, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej. Orzeczony środek karny w tym konkretnym przypadku stanowiłby dla oskarżonego swego rodzaju napiętnowanie w jego środowisku lokalnym, na które, biorąc też pod uwagę jego dotychczasową niekaralność, nie zasłużył. Dlatego też, rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 zaskarżonego wyroku podlegało uchyleniu.

5.3. Uchylenie wyroku sądu

pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 4	O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 - 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie	

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019 poz. 18) w zw. z art. 8 ust. 2 i art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78 poz. 483) i § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

Z uwagi na zmianę wysokości kary, sąd odwoławczy, na podstawie o art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 10 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje według kary przez siebie orzeczonej tzn.180 zł.

W oparciu natomiast o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu

	<p>wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego aktualną sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. W. B. jest bowiem inwalidą I grupy i utrzymuje się z renty w niewielkiej wysokości.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	

	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana